

Αὐτός ὁ κύριος λοιπόν ὁ θάνατος
Ἐξήμιση τό πρωί
Μ' ἔνα μαῦρο καπέλο δίχως ὄμως κεφάλι
Ἄπό χιλιάδες ἔτη φωτός μακριά
Σέρνοντας τή φωνή μου καί φεύγοντας
Πίσω ἀπό μιά μάσκα πού ξέφτισε
Ὅπως ξέφτισε ἡ ζωή
Μ' ἔνα βραχνό ραδιόφωνο
Ἐξήμιση τό πρωί
Κι ἕναν σπῆκερ μετέωρο στό μετεωρολογικό δελτίο τοῦ ἄδειου
Μιάς μέρας θαυμάσιας καί νεκρῆς
Μιάς λέξης στό χαρτί τόσο ψυχρῆς
Σάν ἀπό κάπου ἄλλοῦ ν' ἀκούγεται ὁ χρόνος
Σέ μιά παράλογη κατάσταση αὐτοῦ καί ἐμένα
Μ' ἔνα μάτι χτικιό μέσ στά ἔπιπλα ξένο
Μιά στάση πρὶν ἀπ' τήν κόλαση
Ἄπό τοπία καί τίποτα σ' ἕνα φεγγάρι ἀπό πολλό.

ΗΣΥΧΙΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ

Ἕουχία καί νύχτα
Ταξιδεύω μέσα στό σπίτι πού ταξιδεύει
Εἶναι κάτι πού ἀνεβαίνει ὅταν σ' ἐγκαταλείπω χαρτί
Κάποιος πού γράφει ἀφοῦ σταμάτησε νά γράφει πιά
Ὡς τή νύχτα ὡς τή ζωή
Ὅσπου χειμῶνιασε
Τά χρόνια αὐτά μαγκώθηκαν πάνω μου σάν οὐλή
Ἐνᾶ ξυράφι σ' ἕνα χράτς βαθύ
Σέ σᾶς μιλῶ ἀπ' τό πηγμένο αἷμα τῆς κονσέρβας τοῦ σώματος
Γκριζο καί δίχως ὄνειρο
Πρέπει νά 'χα κάτι τό ἄσκημο μέσα μου
Πού ἐπιδεινώθηκε περισσότερο σ' αὐτή τή ζωή
Μ' ὄλες τίς μέρες της κρεμασμένες σ' ἕνα ἔρημο τέλος
Γιατί τό τίποτα ἔγινε πιό πολύ
Ἕνα χιονισμένο μάτι πέφτει μέσ ἀπ' τόν ὕπνο
Κι αὐτός πού πιάνει ὄλο ὀμίχλη ὁ ἑαυτός μου
Αὐτός ὁ ἑαυτός μου κι ὁ ἑαυτός μου

Δέν εἶναι τίποτα εἶπα
Σκόνταψα μόνο πάνω στόν θάνατο μου
Μέσ στό δωμάτιο κατρακυλάει κάτι φριχτό
Ὡς τή νύχτα καί τή ζωή
Καί τήν ἀπουσία ἐμένα ἀπό ἐμένα
Πού πέταξα ἀπ' τό παράθυρο
Καί κάθομαι σ' ὄλα τά μεταχειρισμένα ξημερώματα τῶν ποιητῶν
Κουρέλι σῶμα καί μυαλό κουρέλι
Ἕνα μάτι ἕνα τῆς κούκλας πλαστικό
Ἕνα ἔγχροδο νεκρό